

Erfaringsens Vidnesbyrd for, at de nuværende Straffebestemmelser ikke ere tilstrækkelig strenge. Det saar man aldrig; hvorledes skulde man faae det? Hvorledes man end sætter Straffene, vil man naturligvis aldrig opnaa, at der sletningen Væreforsalkninger foregaa. Der vil stadig blive begaaet Væreforsalkninger i større eller mindre Omfang, og det vil blive en ren Sjønssag, som man aldrig vil blive enig om, hvorvidt det Antal Tilfælde, der foreligger, er saa stort, at man mener, der er Grund til at skrive til strengere Straffe; det vil afhænge af Antipathier og Sympathier, af den Enkeltes Lykt, af, om han synes, at han har mest Sympathi med den ene eller med den anden Part, saa i den Henseende vil Erfaringsens Vidnesbyrd aldrig naas, heller ikke, hvis man har et Laboratorium. Men dertil kommer den anden Betragtning, at for mig staar det saaledes, at der ikke er den mindste Grund til ikke at forandre Straffene, at det i og for sig er en Feil, at vor Straffelovbog nogenstunde er kommen ind paa at lade disse i den daglige Handel og Wandel foresaldende Smaabedragier slippe med Bødestrafte, naar man ellers straffer alle andre Bedragier med Fængsel, navnlig Fængsel paa Vand og Brød. Det er en fuldstændig Misforstaaelse, en gammel Fordom, som formodentlig kun hviler paa, at man har ment, at, da disse Bedragier vare saa hyppige, var det Synd at straffe dem saa strengt, thi ellers er der ikke den fjerneste Grund til, naar den Ikke-Næringsdrivende, der begaar et Bedrageri, som maaske kun dreier sig om en Krone, kommer paa Vand og Brød, da at lade den Næringsdrivende, som i sin Forretning begaar en af disse i den daglige Handel og Wandel foresaldende Væreforsalkninger, hvorved han søger uretmæssig Fordel paa sine Medmennekers Beføstning, slippe med Bøder. Det er ogsaa sagt i det andet Thing ligesom her, at dette er Domstolens og ikke Straffelovens Skyld, da denne indeholder tilstrækkelige Straffebestemmelser i saa Henseende, men dertil er jo kun at svare, at det kan ikke nytte noget at tale derom; thi for det Første, som jeg før bemærkede, indeholder Straffeloven Bestemmelser, hvorefter Domstolene ikke kunne idømme anden Straf end Bøder for første Gang begaaede Væreforsalkninger — hvad jeg forøvrigt betragter i og for sig som en Feil og som Noget, der bør rettes — men dernæst kan det heller ikke nytte noget saaledes at ville se bort fra en mængdeaarig Praxis, som har hersket og hersker ved Domstolene, nemlig den, at man ikke i Almindelighed vælger Straffens Maximum eller de høiere Grader af Straffen, men i Reglen kun de lavere Grader. Det kan ikke nytte at drage tilfælt mod dette; thi det kan ikke forandres uden ved Lov. Det har Erfaringen noksom vist, og det gjælder paa mange andre Gebeter af vor Straffelov end her, f. Ex. hvor Tælen er om Fornærmelser eller Boldshandlinger. Der kan man ogsaa gjerne sige,

at Straffeloven i og for sig indeholder tilstrækkelige Bestemmelser, og forsaavidt sige, at, hvis Domstolene regelmæssig vilde idømme Straffens Maximum, vilde der være temmelig tilstrækkeligt Bæm i saa Henseende. Men det gjøre Domstolene ikke, og de kunne ikke gjøre det ifølge deres hele Praxis. Det er i alt Fald naturligt at efterhjelpe ved Lovgivningen i saa Tilfælde, og da jeg slet ikke kan indse, at der kan anføres nogen fornuftig Grund for ikke at forhøje disse Straffe paa en passende Maade og bringe dem i Samklang med de almindelige Straffe, som anvendes for alle andre Bedragier, staar det for mig som en ganske umotiveret Bægring ved at gaa ind paa et i og for sig fornuftigt Forslag, der i den Henseende er udvist fra det andet Things Side. Til det ærede kongevalgte Medlem, som sidst h. vde Ordet (Fischer), vil jeg sige, at det forekommer mig egentlig, at han fra sit Standpunkt maa være ret vel fornøjet med det Resultat, som denne Sag sandsynligvis vil faae, thi han udtalte, at han meget nødig vilde have taget Landstingets Forslag og endnu nødigere Folkethingets eller maaske omvendt, men det er nu det Samme, thi i hvert Fald, naar man staar saaledes, at man meget nødig vil have begge Forslag, spnes jeg, det maa være en ret velkommen Udvei, i det Hele talder sammen. Jeg skal iøvrigt, med Hensyn til hvad han bemærkede mod Landstingets Forslag, blot minde om, at denne hans Bemærkning hviler paa en gammel og mange Gange af mig under disse Forhandlinger gjendreven Misforstaaelse, nemlig den, at disse Medhjælpere for det lokale Politi, som omtales i Loven, skulle være Sagkyndige af en saadan Art, at man skulde staa i Fare for ikke at kunne faae det fornødne Antal af dem. Det er slet ikke Tilfældet. De skulle kun være Eftersporere, ikke Bedømmere, de skulle kun være Politiets Hjælpere ved at gaa omkring og indsamle mistænkelige Væreprøver, men slet ikke have den endelige Afgjørelse af det Spørgsmaal, om en Forsalkning foreligger eller ikke. Derfor kan man dertil bruge Folk med meget ringe Kundskab i den Retning. Det behøver ikke engang at være Kemikere af Profession. Den Lante, der ligger til Grund for denne Udvidelse af det lokale Politis Kræfter, er blot den, at staffe Politiet nogle Folk, som det kan anvende udelukkende til denne Opgaves Løsning, fordi Erfaringen viser, at saaledes som Stillingen er nu, har Politiet ikke de tilstrækkelige Kræfter dertil; det kan ikke afse en Mand til stadig at have sin Opmærksomhed henvendt paa Lørve og Butiker, og der er derfor slet ikke overfor dette Forslag Anledning til at henpege paa Vanfælighederne ved at faae sagkyndige Kræfter. Jeg kan ikke se, at der kan indvendes Andet mod denne Bestemmelse end det økonomiske Hensyn. Man kan mene, at det maaske koster Mere end det er værd, thi det bliver natur-